

Knivsta syförening och Staffansgården.

Av Fanny Modin

Med anledning av Staffansgårdens i Knivsta nyligen firade 25-årsjubileum skulle här nedan talas litet om denna lokal, dess tillblivelse och användning.

Under det stora ofärdsåret 1914 besjälades varje verklig fosterlandsvän i Sverige av den tanken att vilja göra sin insats för att försvara vårt lands frihet, om den skulle hotas av fiender. Så gingo vi, några kvinnor här i Knivsta, och talade sinsemellan, hur vi på vårt sätt skulle kunna bidra till försvaret, om det skulle gälla allvar. Slutligen kom en av vännerna i kretsen med det förslaget, att vi skulle bilda en sammanslutning för att arbeta i fosterländskt syfte. Den 22 april 1914 kom så en förening till stånd, som fick det stolta namnet »Knivsta Försvarsförening» vilken genom att försälja och lotta ut handarbeten och andra flitens alster, skulle försöka samla ihop medel till en kulspruta. Något så påtagligt resultat av vår strävan som en stridspjäs blev det visserligen ej, men vi bidrogo efter vår förmåga med insamling av pengar till olika försvarsändamål. Medel sändes till »Kronprinsessans Margaretas Centralkommitté». Massor av tröjor, s. k. »ollar», och andra kläder sändes till landstormen, som var tämligen bristfälligt utrustad i fråga om varma plagg. Vi sände även pengar till Finland.

Så småningom upphörde det första världskriget, och vårt lilla land hade med den Högstes makt blivit skonad från förödelse. Vår förening ville ju ändå försöka att leva vidare

och vara till nytta. Den fick nu ett namn som passar bättre under fredliga förhållanden: »Knivsta Syförening». Vi hade redan från början sökt bereda julglädje åt några gamla personer inom kommunen, vilka ej levde bekymmersfritt i ekonomiskt avseende: vi sände dem sålunda mat till julen. Efter hand visade det sig vara lättare för oss och mera uppskattat av mottagarna, att gåvan skickades i form av pengar. Utom dessa julgåvor utsträcktes hjälpverksamheten till att gälla sjuka personer och barnrika familjer, som hade svårigheter.

Vad vi kunde åstadkomma på våra syaftnar försålades på en årligen återkommande julmarknad och genom amerikanskt lotteri. Men — vi hade ett ständigt bekymmer: lokalfrågan. Den blöttes och stöttes på våra sammankomster, och slutligen föddes den tanken, att vi kanske skulle kunna bygga ett eget hus.

Vi fingo köpa en tomt av Knivsta Sågbolag, vilken vi kunde betala kontant, men för bygget måste vi ta upp ett lån. Sedan satte vi helt djärvt igång, och hösten 1925 stod huset färdigt. Sågbolaget, som hade hand om byggenskapen, hjälpte oss med ritningar och utförande, och vi visste därvid, att allt var i goda händer. Senare ha vi också genom ett gåvobrev från Sågbolaget fått tomten betydligt utökad.

Fastigheten måste ju också ha ett namn. Många olika förslag diskuterades, såsom: Solgården, Syskrinet, Knivstagården samt Staffansgården, av vilka det sistnämnda antogs. Det namnet är ju onekligen befogat, då Knivsta kyrka är en gammal staffanskyrka.

Den 4 okt. 1925 kunde Knivsta Syförening med glädje och tacksamhet slå upp portarna till Staffansgården, som då invigdes med en liten festlighet, varvid tal höllos av nuvarande kyrkoherden i Valö A. Arfner, dr Ylander m. fl. Vidare uppfördes en blomstertablå med små, söta barn, klädda till olika slags blommor. kaffedrickning hörde naturligtvis också till programmet.

Nu var invigningen gjord och festligheterna över. Nu började den allvarsfyllda vardagen. Det gällde att skaffa inkomster till amortering av vår skuld och detta utan att behöva frångå vårt nyssnämnda mål: hjälpverksamhet i olika former.

En sak, som vi väntade oss god vinst utav, var biograf-aftnar, vilka dock ej gävo så lysande resultat, som vi hoppats. Föreläsningar var en programpunkt, som snart togs upp, tack vare det att professor Karl Wiman hjälpte oss att anskaffa föreläsare från Uppsala Universitets Föreläsningsbyrå. I övrigt anordnades samkväm med tablåer och små teaterpjäser, varvid många av ortens herrar välvilligt iklädde sig skådespelarens skepnad och därmed bildade det erforderliga manliga inslaget. Vidare förekommo kräftsupéer och julkalas.

Uthyrning av lokalen har naturligtvis betytt mycket för föreningens ekonomi. En god och trogen hyresgäst ha vi sedan 1926 haft i Knivsta Föreläsningsförening, vars föreståndare tegelmästare Jönsson, har varit oss ett stöd och en god rådgivare.

»De Gamlas dag» firas årligen i Staffansgården, vidare hållas adventsgudstjänster, familjefester o. s. v.

Sedan Staffansgårdens invigning ha många av föreningens medlemmar avgått med döden. Vi minnas med tacksamhet och saknad dessa våra kära, som betytt så mycket för vår sammanslutning och dess verksamhet. Föreningen har emellertid kunnat fortleva, tack vare det, att den fått nya medlemmar. Under de senaste åren ha vi haft glädjen att få många nya medarbetare i vår verksamhet, och vi tacka dem alla för deras stora intresse och betydande insatser.

Efter många års tråget arbete och tack vare en värdefull donation av framlida medlemmen fröken Elsa Eriksson, har Knivsta Syförening år 1947 lyckats betala sin skuld. Vi få ju därför ingalunda slå oss till ro och sitta med armarna i kors, ty utom för vår ordinarie verksamhet erfordras alltjämt medel för reparationer, nyanskaffningar m. m.

Härmed är en liten sammanfattning av och en återblick på de gångna åren från Staffansgårdens byggande gjord. Knivsta syförenings styrelse uttalar ett varmt tack till alla, såväl aktiva som passiva medlemmar av föreningen samt till alla övriga, som visat intresse för Staffansgården och för Syföreningens arbete. Vi tacka för all hjälp och uppmuntran, som kommit oss till del under gångna dagar och hoppas, att vår sammanslutning allt framgent må få möta förståelse och vänskap, och att Staffansgården alltjämt må fylla en uppgift i samhället.
